No. 90. 1848.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 28 Julij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Grondwets-herziening.

VII.

Hoofdstuk 4. Van de staten der provincien.

Artikel 5. De leden der provinciale staten worden voor zes jaren, onmiddelijk door de ingezetenen, bezittende de vereischten in artikel (3 ontwerp III) vermeld, naar de bepalingen der wet gekozen.

De helft dier leden treedt om de drie jaren af.

De commissie had voorgesteld dat de leden der provinciale staten-vergaderingen telkens voor drie jaren zouden worden gekozen, waarvan jaarlijks een derde af zou treden. De regering stelt daarvoor hare zienswijze in de plaats, uithoofde van de gevorderde bijzondere bekendheid met plaatselijke omstandigheden, behoeften en middelen, en omdat de provinciale staten ook met bestuur belast, zoo ten behoeve van het rijk, als van hunne provincien.

De eerstgenoemde reden komt ons niet bijzonder gewigtig voor. Bekendheid met plaatselijke omstandigheden bestaat bij velen, ook zonder dat zij leden der provinciale staten zijn: het is dus niet noodig dat de grondwet volslagene onbekendheid met het hun omringende bij de te kiezen leden voor de provinciale staten onderstelt, zoodanige zullen, wanneer ze zoo weinig sympathie voor de plaatselijke omstandigheden gevoelen, ook in zes jaren daarvan niet veel ondervinding opdoen.

Wat de tweede reden betreft, deze ziet alleen op gedeputeerde staten, doch is ook die grond van zooveel gewigt? Men bedenke slechts welke omvattende werkzaamheden aan de leden der Tweede Kamer worden opgedragen, die toch ook slechts voor drie jaren worden gekozen en oordeele dan! Wij voor ons verlangen, even als dit ten aanzien van de Tweede Kamer is bepaald, dat de leden der provinciale staten om de drie jaar zullen aftreden, terwijl jaarlijks een derde van hen zal uitvallen.

Artikel zes. De Koning stelt in alle provincien commissarissen aan, met de uitvoering zijner bevelen en met het toezigt op de verrigtingen der staten belast.

Deze commissarissen zitten voor in de vergadering der staten en die der gedeputeerde staten en hebben stem in laatstgenoemd collegie.

Deze laatste bepaling treft men noch in het ontwerp der commissie, noch zelfs in de bestaande grondwet aan. Daarbij wordt aan de commissarissen des Konings eene magt gegeven, die hij te voren niet had, namelijk om in de vergadering der gedeputeerde staten zijne stem uittebrengen.

Als redenen waarom die magt moet worden opgedragen, geeft de memorie van toelichting op, dat provinciale staten wetgevende magt hebben, gedeputeerde niet; dat de eerste de meer algemeene belangen van rijk en provincie verzorgen, de laatste de meer bijzondere; dat de eerste in den regel slechts eens in het jaar te zamen komen, de laatste zeer dikwijls het belang der zaken dit vordert; eindelijk, dat gedeputeerde staten met de dagelijksche leiding en uitvoering van zaken belast, en geroepen om de wetten en koninklijke bevelen uit te voeren, met de uitvoerende magt in het naauwste verband staan en een schakel daarvan uitmaken, zoodat hier de werkkring der gedeputeerde staten met dien van den commissaris te zamen smelt; om welke redenen aan dezen laatste, die in de vergaderingen der eersten voorzit, daarin eene stem moet worden verleend.

De redenen wegen onzes inziens niet op tegen die, welke tot de aanneming van het tegenovergestelde principe leiden.

Indien men zegt, gedeputeerde staten hebben geene wetgevende magt, dan wil de regering waarschijnlijk daarmede alleen zeggen, dat, daar het alleen uitvoering betreft, in die medestemming geen *gevaar* is gelegen, want het doel kan toch niet zijn, die medestemming te verleenen, omdat gedeputeerde staten eene zekere magt niet hebben; wat de verschillende belangen der provincie betreft door hen verzorgd, zoo ontkennen wij dat in de meer algemeene belangen door gedeputeerde staten niet evenzeer zoude worden voorzien.

Zij toch zijn belast met de tenuitvoerlegging der verordeningen van de provinciale staten, en daar die verordeningen algemeen zijn, moet noodzakelijk de tenuitoverlegging van die verordeningen dezelfde algemeene belangen omvatten, welke door provinciale staten worden behartigd. De vraag, hoe dikwijls men te zamen komt zal wel niet tot beslissing der quaestie kunnen leiden, doch van meer belang schijnt, wat men als laatste reden opgeeft, dat gedeputeerde staten met de uitvoering der wetten en koninklijke besluiten zijn belast en daarom met de uitvoerende magt slechts één schakel uitmaken.

Die grond valt echter geheel weg, wanneer wij in artikel 14 van het ontwerp lezen, dat de provinciale staten belast zijn met de uitvoering der wetten en koninklijke bevelen. De werkkring der gedeputeerden is dus ook op dit punt hetzelfde met dien der provinciale staten; indien dus in die vergadering geene stem aan den commissaris wordt toegekend, waarom dan hier?

Daarenboven, gedeputeerde staten zullen voor die uitvoering der wetten en besluiten geschikt zijn of ongeschikt. Zoo ze geschikt zijn, is de medestemming van den commissaris onnoodig. Zijn ze ongeschikt, men drage dan aan den commissaris en aan niemand anders de werkzaamheden op, die hij alleen kan vervullen. Waarom men derhalve ijvert voor het behoud van dat mede medestemmen bij gedeputeerde staten, is niet wel te begrijpen. Is toch geene andere werkzaamheid aan gedeputeerde, dan aan provinciale staten opgedragen; handelen de eerste slechts bij repraesentatie van de laatste, waarom dan dien commissaris laten medewerken tot repraesentatie van een collegie, waarvan hij geen lid is?

Begrijpt men eindelijk dat de commissaris slechts regt heeft tot *mede*stemming; dat dus die op hem te delegeren magt slechts dan van gewigt is, indien hij door zijne stem kan slagen om, of bij eene gelijke stemming aan de eene partij overwigt te geven, of eene minderheid met de meerderheid te doen balançeren, en welligt tot meerderheid te brengen, neemt men aan dat gedeputeerde staten, als een deel van het geheel, meer overeenkomstig den wil hunner committenten zullen handelen, dan de daar dikwijls tegenoverstaande commissaris, dan kan de bedoeling van de regering in het schenken van dat regt van medestemming, geene andere zijn, dan om in de quaestie over de uitvoering der zaken, door provinciale staten aan hunne gedelegeerden opgedragen, het gevoelen van het gouvernement zoo mogelijk te stellen boven de bedoeling van het primitief collegie, de provinciale staten, en strekt dus die medestemming alleen om op den volkswil zoo veel mogelijk invloed uitoefenen door den wil der regering.

Hieruit volgt dus dat het onraadzaam is aan den commissaris eenig regt van medestemming te verleenen en dat zijne rol zich alleen bepaalt om, even als de minister bij 's lands vertegenwoordiging, raad te geven en daardoor waakzaam te zijn voor de belangen van de regering.

Artikel 23. Aan het hoofd der gemeente staat een raad, welks leden onmiddelijk door de ingezetenen op de wijze door de wet te regelen, voor een bepaald aantal jaren worden verkozen.

De voorzitter wordt door den Koning ook buiten de leden van den raad benoemd en ook door hem ontslagen.

Om kiezer in eene gemeente te zijn, moet men de vereischten bezitten in artikel (3 ontwerp III) gevorderd; de belasting-som, daar bepaald, wordt echter op de helft gebragt.

« De voorzitter wordt door den Koning benoemd, ook buiten de leden van den raad." De bepaling is allernuttigst. — Geen bestuur toch kan bestaan zonder eenheid, en die eenheid, dat gezamenlijk inzigt, moet zich uitstrekken tot zijne uiterste vertakkingen. Daarom moet aan den Koning de keuze verblijven van den voorzitter, en daar de zienswijze van den raad eener gemeente tegen de bedoeling van het gouvernement in strijd zoude kunnen zijn, behoort die voorzitter ook buiten hem gekozen te kunnen worden, opdat de regering in de gelegenheid zij in den raad hare zienswijze te ontwikkelen en daardoor in staat zij eenen regtmatigen invloed te verkrijgen.

Maar indien wij aan de regering dat regt toekennen, vergeten wij daarom niet, welke de regten zijn der gemeenten. De gemeenteraad is en blijft altoos een collegie, bestaande uit individus, zamengeroepen door de inwoners eener gemeente om die gemeente te vertegenwoordigen en hare belangen te handhaven. De leden van den

---

MARY ATKINS OF DE TWEE MISDADIGERS.

—

(Vervolg en slot van No. 88.)

Om nu op eene eenigzins regelmatige wijze terug te keeren tot het tijdstip waarvan wij uitgegaan zijn, zou ik eene lange lijst van sterfgevallen moeten opmaken; maar waarlijk ik ben het evenzeer moede, een lang dooden-register te houden, als het mijnen lezer vervelen zal de personen van dit verhaal onder mijne pen te zien sterven. Het eerst gaat mistriss Holborn zachtjes haren man opzoeken, dan volgt onze Mary, maar veel later, ongeveer achttien jaren, na den dood van hare vriendin; die achttien jaren hebben goed gedaan aan de lieftallige Elisabeth; dat kind hetwelk Mary onder het hart droeg, toen zij aan de deur klopte van de uitmuntende vrouw, die haar met zooveel goedheid ontving. Het wigtje is groot geworden bij eene teedere moeder en bij eenen vader, die het van ganscher harte beminde. Onder dezen naam van vader, wil ik mr. Stockwell niet verstaan hebben; want hij loochende zoo stijf het aandeel, dat hij aan het kind had, toen Mary hem de geboorte zijner dochter liet bekend maken, dat de moeder verpligt was er van af te zien, haar den naam van Stockwell te geven. Hier volgt het antwoord dat de koopman aan den mandemaker John Walker, den buurman van mistriss Holborn gaf, waarin Mary hem de geboorte zijner dochter mededeelde:

« Zeg haar, die u zendt, dat een braaf man wel, tot geruststelling van zijn geweten eenen achtenswaardigen naam kan geven aan een meisje, dat zich zelf niet heeft weten te ontzien; maar dat die brave man, zoo hij niet van zijn verstand is berooid, het niet in den zin krijgen zal, om tot erfgenamen te erkennen de bastaarden der vrouw, die het huis van haren man heeft verlaten, om eenen of anderen deugniet na te loopen, dien zij nu reeds te betreuren zal hebben. Laat de moeder niet meer beproeven, mij dat kind als het mijne op te willen dringen, zoo zij niet wil, dat onze betrekkingen een einde nemen door een degelijk crimineel proces.

John Walker bragt deze woorden getrouwelijk aan Mary over; maar zeide der moeder niet, dat het kind op het register van den burgerlijken stand was gebragt onder de vader en moeder namen van Mary Atkins en John Walker, ongehuwd. John had twee getuigen eenen borrel gegeven, en die teekenden met hem. Het was slecht gehandeld, dat beken ik, tegen de wet te liegen, maar wat zal ik daarvan zeggen? Mary zag er nog goed uit; de mandenmaker was vrij en verliefd, en daarenboven kon hij zich maar niet gemeenzaam maken met het denkbeeld, dat het lieve kind geen' familie naam ter wereld zou dragen; ook voedde hij de hoop, dat de moeder hem zijne goed gemeende daad niet ten kwade zou duiden. Wat hem aangaat, door de lijst van den burgerlijken stand te onderteekenen, nam hij op zich, nooit andere kinderen te hebben dan de broeders of zusters, welke Mary hem aan hare kleine Elisabeth zou laten geven.

Eerst vele jaren na deze gebeurtenis, kwam Mary achter de list, welke John Walker gebezigd had, om hare dochter eenen vadernaam te geven. Toen was mistriss Stockwell berooid van den onderstand harer vriendin, en bewoonde zij hetzelfde huis als de mandenmaker; zij arbeidde in zijne werkplaats, at met hem aan dezelfde tafel en in de buurt noemde men haar vrouw Walker. Was zij dit inderdaad? Ik zou u gaarne het tegendeel bewijzen; maar gij zoudt over mijne ligtgeloovigheid lagchen. In de zamenleving neemt men zonder onderzoek den naam van een eerlijk man, als mr. Stockwell aan; maar men is niet zoo ligt gereed om geloof te slaan aan de belangelooze menschlievendheid van eenen mandenmaker, of aan het verstandige gedrag eener Mary. Maar dit zij zoo als het wil, zij leefde gelukkig, en lang genoeg om de bruiloft bij te wonen van hare dochter en Thomas Kible een' braven jongen, zoo als gij weet, dien wij slechts daarom te Old-Bailey te regt hebben zien staan, omdat men den jaardag van een gelukkig huwelijk niet kon laten voorbijgaan, zonder hem ten minste met een stuk wittebrood te vieren.

John Walker volgde Mary spoedig naar het kerkhof. Ligne Elisabeth, die arme jeugdige vrouw, ligt reeds bij hen, terwijl haar man in zijn kerker-hol, naar het uur zeikhalst, dat ook hem met de zijnen zal hereenigen.

Aldus joeg, de brave, eerlijke, Henri Stockwell zijne vrouw weg, dwong hij zijn' vriend om zich dood te schieten, wilde hij zijne dochter niet erkennen, en veroordeelde hij zijn' schoonzoon tot de galg, omdat deze niet zien kon, dat de moeder van zijn kind op eenen feestdag van honger zou sterven.

Vrede zij der ziel van dien braven man, — zoo hij er eene heeft.

gemeenteraad mogten dus uitdrukken den wil van het algemeen, den wil der stemgeregtigden in de gemeente, en daarop zoude inbreuk worden gemaakt, indien aan den burgemeester, die geen lid is van den raad, die dus niet is de man der gemeente, stem in de zaken werd gegeven. Artikel 23 eischt dus de noodzakelijke bijvoeging: buiten de leden van den raad benoemd zijnde, heeft hij geene stem.

Ten aanzien van het derde alinea herhalen wij, wat wij op artikel 3 ontwerp III hebben aangemerkt; dat namelijk de census voor iederen kiezer, hetzij die de leden voor de Staten-Generaal, hetzij voor de provinciale staten, hetzij voor den gemeenteraad kieze. Het geldt hier alleen eene quaestie van logica; (wij geven toe bij fictie, maar wij nemen die fictie aan, omdat ze over het algemeen waarheid is) toegekend aan hen, die eene zekere belasting-som betalen en derhalve gerekend worden eene genoegzame beschaving en inzigt in zaken te hebben om door hunne keuze mede te werken ten algemeenen nutte. Een van beiden behoort dus plaats te hebben; men neme ons stelsel aan, hetwelk eigenlijke ook het stelsel der regering is en stelle den census gelijk voor iederen kiezer, of men zij een dienaar van het trappenstelsel, maar bepale dan ook eenen ongelijken census, niet alleen tusschen kiezers voor de Staten-Generaal en de gemeenten, maar ook voor die, welke leden kiezen voor de provinciale vergaderingen. Een van beide stelsels moet dus worden aangenomen, transactie is slechts verwarring.

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 18. Julij. Eene jeugdige en schoone marketentster van de mobile garde, is gisteren door den generaal *Lamoricière* met het kruis van het legioen van eer versierd. Dit jeugdige meisje, dat naauwelijks 18 jaren telt, heeft zich bij den aanval op eene barrikade in de straat St. Jacques onderscheiden. Toen men namelijk, wegens een wel onderhouden vuur uit de naburige huizen, aarzelde den aanval te wagen, snelde zij met de sabel in de hand voorwaarts, viel den vaandeldrager der opstandelingen aan, welken zij nedervelde en veroverde de vlag, terwijl de nationale garde door haar voorbeeld aangevuurd, de barricade vermeesterde.

NEDERLANDEN.

MAASTRIGHT, den 22. Julij. Heden is door de van Frankfort teruggekomene afgevaardigden, de volgende proclamatie uitgevaardigd.

« *De afgevaardigden van het Hertogdom Limburg bij de Hooge Duitsche Constituerende Nationale Vergadering te Frankfort, aan hunne Mandatarissen.*

« MIJNE HEEREN! Het lot van Limburg is thans beslist. De Hooge Duitsche Nationale Vergadering heeft eenstemmig en onherroepelijk uitgesproken, dat het Hertogdom Limburg uitsluitend een Duitsche staat is en niet meer als Nederlandsche provincie kan en mag beschouwd worden.

« De vereffening der schuldvraag blijft aan *de goedkeuring der Hooge Nationale Vergadering* onderworpen, en hierin vinden wij een zekeren waarborg, tegen alle opdringing van vreemde schulden.

« Uwe afgevaardigden, mijne heeren, rekenen het tot hunnen pligt, bij deze gelegenheid, hunnen landgenooten, met den meesten nadruk aan te bevelen, overal en in alle omstandigheden, de rust te bewaren, en de bestaande wetten te eerbiedigen, tot dat dezelve door andere, nader te bepalen, vervangen zijn geworden. Dit is voor een ieder burgerpligt,

(Get.) « J. L. BARON VAN SCHERPEZEEL.
A. SCHOENMAECKERS."

Dat deze bekendmaking het onderwerp veler gesprekken is, zal wel geen betoog behoeven.

— Men meldt uit Goor, dat aldaar eenige ongeregeldheden hebben plaats gehad op den avond van den 17., bij gelegenheid dat een met turf beladen wagen door de ambtenaren aangehouden en naar Goor was opgebragt, om er eene verificatie te ondergaan. Een detachement dragonders is twee dagen later binnengerukt, om de rust te blijven handhaven.

VLISSINGEN, den 24. Julij. Op de vergadering van het genootschap tot bevordering van den landbouw te York, heeft de heer *Fitz-William*, vice-president van het genootschap, na de toasten ingesteld voor de koningin, voor prins *Albert* en het koninklijk gezin, een toast gebragt aan de buitenlandsche ministers. De edele graaf heeft volgenderwijze gesproken over de aanwezigheid op dit feest van den vertegenwoordiger van Belgie:

« Ik zie hier den heer *van de Weyer*, vertegenwoordiger van den koning der Belgen, den oom der doorluchtigheid, die ons met hare tegenwoordigheid wel heeft willen vereeren. Niet alleen is deze doorluchtige koning vermaagschapt met onze koninklijke familie, maar hij staat aan het hoofd eener regering, die zich beroemt op hare vrije instellingen en zich verheugt dezelve versterkt en bevestigd te zien door het hoofd, aan hetwelk de Voorziening harer toekomst is opgedragen."

De heer *van de Weyer* heeft den edelen graaf zoo waardiglijk geantwoord, dat hij de luidruchtigste toejuiching van alle verzamelden heeft ingeoogst en de Engelsche bladen komen er voor uit, dat zijne toespraak waarlijk de eer van den avond genoten heeft.

— Het gehoor, hetwelk de vertegenwoordiger van Belgie, de graaf *de Briey* bij den aartsherfog rijksbestuurder te Frankfort had, heeft wederom bewijs van de bewondering geleverd, welke Belgie in Duitschland geniet.

De vorst die, niettegenstaande zijne 66jaren, de beste gezondheid schijnt te genieten, sprak den heer *de Briey* van zijne betrekkingen met koning *Leopold*, van de uitstekende diensten, die deze sedert 20 jaren aan de Europesche staatkunde heeft bewezen en van die men nog van hen verwacht. Vervolgens sprekende van Belgie zeide hij: « Ik beschouw het als een geluk te Frankfort zoo nabij uwen koning en het zoo goed, zoo edelmoedig Belgisch volk te zijn; welks dapperheid in de laatste eeuw zoo grooten luister over de keizerlijke wapenen verspreidde. Thans geeft de Belgische natie ons nog luisterrijker voorbeelden, ofschoon van eenen anderen aard. Ik hoop dat wij ze opvolgen zullen en dat wij aan de beweging, die ons schijnt mede te slepen, de gewenschte rigting zullen geven. Onze gedragslijn vordert veel standvastigheid, regtvaardigheid, openhartigheid en beradenheid. Deze gedragslijn wensch ik te volgen, en ik hoop dat God mij daarin zal ondersteunen."

De aartshertog had dergelijke gevoelens geuit bij zijnen doortogt te Leipsich. Daar zeide hij aan den Belgischen consul: « Gelukkige koning! Gelukkig volk! Overigens, voegde hij er bij, *Leopold* en zijn volk verdienen hun geluk, want hun gedrag wekt de bewondering der wereld."

Waarom wekt Nederland niet evenzeer als Belgie de bewondering der wereld?

Omdat de bestuurders van Nederland sedert 1830 den weg van het behoud, die van Belgie den weg van vooruitgang bewandeld hebben:

Omdat de bestuurders van Nederland persoonlijke grootheid, rijkdom en magt zochten, die van Belgie de beschaving, den rijkdom en den luister des volks trachtten te vermeerderen.

Omdat de koning van Belgie doorgaans verstandige, wijze: vrijheidlievende, volksgezinde mannen tot raadslieden had; de Koning van Nederland doorgaans omringd en belegerd gehouden werd door eene coterie van domme, trotsche vrijheidhatende de volkswelvaart onderdrukkende egoisten.

Omdat . . . . . . maar waartoe meer? Of het moest zijn om onze reeds half-transigerende ministers te waarschuwen, tegen alle verdere transactie, die niet dan ten verderve van het land plaats hebben kan.

INGEZONDEN STUKKEN.

Het is ons aangenaam, bij de belangrijke kwestie over Limburg dezer dagen te Francfort behandeld deze correspondentie welke wij verwachten dat met algemeene belangstelling zal worden gelezen, publiek te kunnen maken.

HEINSBERG, den 10 Julij, 1848.

Amice!

Gisteren ben ik hier van een uitstapje naar Limburg terug gekeerd en heb nu niets dringenders te doen, dan u volgens belofte, den uitslag mijner opmerkingen omtrent den staat dezer provintie mede te deelen. Vindt gij, dat ze niet onbelangrijk zijn, maak er dan naar uw goedvinden gebruik van.

Veel moet er in aanmerking genomen worden, wanneer men met juistheid over Limburg oordeelen wil. Er is geene provintie in ons land waar de oppositie-geest zoo algemeen is. Groot en klein, arm en rijk, alles, op zeer weinige uitzonderingen na, is tegen. Wat is hiervan de oorzaak? In de allereerste plaats een blinde godsdiensthaat. Alles wat slechts Hollandsch spreekt is bij hen protestant en geus en dus een vijand. Dit heeft zich in de laatste maanden te sterk geopenbaard, dan dat er nog iemand aan zou mogen twijfelen, en dit verklaart hoe op hetzelfde oogenblik dat de geestelijkheid c. s. uit godsdienstige begrippen tegen eene afscheiding van Nederland ijvert, het graauw, geleid door den adel, luide manifestatien tegen de protestanten en voor de afscheiding doet. Deze oppositie is dus in zoo verre reeds alles behalve liberaal, maar ook de staatkundige is het niets meer. Ware ontevredenheid met het regeringsstelsel, dat ons tot dus verre bestuurde, de groote oorzaak der tegenkanting geweest, zij zou, zoo niet geweken, ten minsten getemperd zijn en plaats gemaakt hebben voor de verwachting van eene betere toekomst. Het is als of er sinds Maart niets in den staatkundigen toestand van Nederland veranderd is. Alleen in Limburg is op een geregeld bestuur eene bijna volslagen regeringloosheid gevolgd.

Maar, naast deze wezenlijke oorzaak van haat tegen al wat Hollandsch is, heeft Limburg vele andere redenen van ontevredenheid met den staat waarin de tractaten met Belgie het sedert 1839 gebragt hebben; redenen, die elk liberaal denkend Nederlander gaarne voor gegrond zal erkennen en van harte geneigd zal zijn te verhelpen. Van 1830 tot 1839 behoorde het platte-land van Limburg tot Belgie en had toen het geluk van gedurende dezen tijd al de voordeelen eener vereeniging met dat land te genieten, zonder een der lasten die op dien jeugdigen staat rusten, te ondervinden. Zoo waren de belastingen zeer laag en regelmatig verdeeld en handel bloeijende, terwijl in negen jaren tijds geen enkele loteling behoefde op te trekken.

Geen wonder dat toen in 39 ons gouvernement eindelijk besloot de veel nadeeligere voorwaarden, dan die van 30, aantenemen, en de regter Maas-oever weer bij Nederland gevoegd werd, de Limburgers met weerzin zich van Belgie lieten afscheuren en zelfs op gewapende tegenstand hedacht waren. Wat deed ons gouvernement om dezen afkeer te overwinnen? De belastingen werden op den ouden voet hersteld, te drukkender omdat gedurende een negental jaren de schulden met eenige honderd millioenen vermeerderd waren en de Limburgers eene schuld hielpen betalen, die tegen hunnen zin, ja tegen hen zelven gemaakt was. Al de vroegere ambtenaren, kleine tijrannen, die nooit de kunst hadden verstaan eenen noodzakelijken druk, ten minste in de vormen te verzachten, keerden terug, het hart vol gal, wegens de verdrijving, die hen had getroffen. Een heirleger van douanen overdekte het land en vertoont, ook nu nog, het schouwspel eener drie dubbele linie van tolbeambten, soms op eene uitgestrektheid van niet meer dan een uur gaans. De belasting op geslagt en gemaal, die schreeuwende onregtvaardigheid, werd wel is waar niet ingevoerd, maar vervangen door een zoogenaamd hoofdgeld (admodiatie) nog hatelijker in de toepassing dan al het vroegere. En waarom? De belasting per hoofd kan niet hooger wezen dan zeven gulden. Wat volgt daaruit? Dat een millionair, die eene vrouw en twee kinderen en een paar bedienden heeft, voor deze zes personen niet meer betaald, dan zijn daglooner, die eene vrouw en vier kinderen heeft. Is het te verwonderen dat het volk wraak van den hemel smeekt?

De handel, zoo bloeijende onder het Belgisch bestuur, lag op eens stil of sleepte zich kwijnende voort. Het is bekend, dat Limburg uitsluitend van den graanhandel leeft. Waar moeten de granen ter markt gebragt worden? In Amsterdam of Rotterdam? Wie weet niet dat in Holland de granen goedkooper zijn dan in Limburg zelve? In Belgie kunnen zij niet ingevoerd worden dan met betaling van regten, stijgende of dalende met den overvloed of het gebrek dat in 't land bestaat; de handel met Belgie, schoon nu nog de eenige die winst geeft, is te onbeduidend, dan dat het geheele land er van zou kunnen bestaan.

De staatkundige vrijheden en regten met Belgie verworven, werden Limburg alle weder ontnomen en al de dwaasheden, die ons vroeger regering-stelsel aankleefden, herleefden met hetzelve in het nieuwe hertogdom. Want Limburg was een hertogdom geworden, wel te verstaan in dier voege, dat het als zoodanig het aan Belgie afgestane gedeelte van Luxemburg bij den Duitschen bond zou vervangen, maar overigens eene provintie van Nederland zou zijn. Ware Limburg onmiddelijk en geheel van Nederland gescheiden geworden, het hertogdom had er nut uitgetrokken, en de scheiding, zoo als zij *nu* bedoeldt wordt, zal allen even zeer drukken. Dit zullen wij aanstonds aantoonen.

Voegt daar nu bij dat Limburg eigenlijk arm is; kapitalen bestaan er niet of weinig; alles is grondeigendom en deze in handen van adellijke heeren; de bevolking echter zeer groot. De kapitalen en grondeigendommen betalen niet; weinige adellijke familien bezitten ze; op wien drukt nu alles? Op den armen burger, die om zijne belasting te betalen, zich en zijne kinderen het brood om te leven uit den mond moet trekken.

Afgescheurd van een land, waaraan ligging, gelijke zeden dezelfde taal en bovenal dezelfde godsdienst het op het naauwst verbonden, vereenigd met een volk, welks taal en godsdienst en karakter het haat, gedrukt door belastingen, wier onregtvaardige verdeeling alleen aan het landsbestuur wordt geweten, moest Limburg met gretigheid elke verandering aannemen, zich blindelings werpen in de armen van den Duitschen bond; « want slechter kan het niet worden;" deze zijn de woorden die ze u toevoeren, als gij hun vraagt wat voor een voordeel zij uit hunne vereeniging met Duitschland verwachten. Onder de hand en ook openlijk door den adel opgehitst, heeft het blinde volk zich aan velerlei buitensporigheden overgegeven. De Duitsche bondsvaan eerst met toestemming der gemeente-besturen geheschen, werd op bevel van hooger hand weggenomen. Zij wappert nu weer in vele gemeenten, niet meer van torens of gemeente-huizen, maar op partikuliere huizen en op vrijheidsboomen: het gouvernement waagt het niet tusschen beide te komen en zij, die zouden wagen hunne stem tegen hunne dwaasheden te verheffen, zouden gevaar loopen van gesteenigd te worden. Dit gevaar dreigt vooral de protestanten. De invloed die de geestelijkheid nog kort geleden had, is geheel in handen van eenige dwazen gevallen, die door geld, brandewijn en bier de geestdrift gaande houden en, zelfs blind, blinden in het verderf storten. Want, hoe de zaken nu ook mogen afloopen, de Limburgers zullen slechts teleurstellingen ondervinden. *(Vervolg hierna.)*

ADVERTENTIEN.

§ § Heden beviel zeer voorspoedig van een welgeschapen ZOON, *NEELTJE JOHANNA HENDRIKSE*, geliefde Echtgenoote van
VLISSINGEN, den 26. Julij 1848. P. SMITH Juss. ZOON.

---

§ § § Het heeft de Almagtige behaagd, mijn teder geliefden Echtgenoot *PIETER WEDTS DE SWART*, op heden na eene uitteerende ziekte van ongeveer 5 maanden, in den ouderdom van 38 jaren, het tijdelijke met het eeuwige te doen verwisselen.

Na eene gelukkige Echtvereeniging van 14 jaren verlies ik een zorgende Echtvriend, terwijl mijne vier onmondige Kinderen een liefhebbend' Vader missen.

VLISSINGEN, den 26. Julij 1848. A. W. WEDTS DE SWART. Geb. VAN BIEBEN.

POSTKANTOOR VLISSINGEN.

De Directeur van het Postkantoor te Vlissingen, maakt door deze ieder belanghebbende bekend, dat met den eersten Augustus eerstkomende, de laatste ligting der Bus, voor de Brieven bestemd voor het Vierde en Vijfde District en Belgie, niet meer om half negen uren des avonds, maar uiterlijk ten zeven uren en vijftien minuten zal plaats hebben.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 27. Julij. Sedert den 25. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Teniers, Divoort, Liverpool, zout; Julius, Stege, Tangaroc, stukgoed; Euphrasie, Bulcke, Messina, fruit; Camille, Caban, Havre, stukgoed; Eliza Frances, Isley, Akijab, rijst; Jeannette Marie, Pieaske, Havannah, suiker; la Glaneuse de St. Malo, Delorez, Havre, koper; Sanser, Lange, Rio-Janeiro, koffij.

Voor Vlissingen bestemd:

Sine Nomine, Meulendijk, Sonderland, steenkolen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

The Gipsey, A. Sleen, metselsteenen, St. Janes; Antwerpen, T. Jackson, London, Antelope, Lancaster; Bull, Director, ... Londen, alle stukgoed.

Van Nantes gezeild:

James, C. S. Lange, ballast, Embden.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

27 Julij 1848.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
O. Z. Tarwe (1846)	f	W. Witte dito	f
N. dito dito	— 7.65	Z. Paardenboonen	—
O. W. Tarwe (1846)	—	W. Koolzaad	— 10.60
Nieuwe W. dito	— 8.00	Zomer dito	—
N. Z. Rogge	— 5.50	Gort No. 3	— 13.50
Vreemde dito	—	" " 2	— 11.00
Winter garst	— 5.80	" " 1	— 9.50
Zomergarst	— 3.60	Groninger Gort werd aan f	
Haver	—	a f per mud verlaten.	
Boekweit	—	Raapolie	f 37.50 p. v.
W. Witteboonen	—	Patentolie	— 39.50 —
Dito Bruineboonen	—	Lijnolie	— 33.00 —
W. Paardenboonen	—	Lijnkoeken f	do f04 st.
W. Gr. Erwten	—	Raapkoeken a 60.00	— 1040 —
Z. Gr. Erwten	—		

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEBEN.